

MODERNÉ
ROMÁNY

WANDA VÁGNEROVÁ

MANŽELA
SOM
MILovala

I.diel

WANDA VÁGNEROVÁ

MANŽELA
SOM
MILOVALA

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 015 - 9

WANDA VÁGNEROVÁ

MANŽELA
SOM
MILOVALA

moderné romány

Copyright © Wanda Vágnerová 2021

Keby som povedala, že Ťa nenávidím, bolo by v tom ešte priveľa citu.

Láska sa zmení na prach v okamihu, keď už necítíme nehu, radosť, smútok, dokonca ani hnev.

Nikdy som si nemyslela, že dokážeš, aby som k tebe necítala už nič.

Ani nenávisť....

Melisa precitla vo svojej posteli a dlaňou si zľahka prešla po tvári. Líca jej horeli a tupá bolesť v pravom spánku jej nedovoľovala, aby sa posadila na posteli tak rýchlo ako obyčajne. Mala pocit, že by to nezvládla. Už pri predstave, že má opustiť posteľ, sa jej točila hlava a trhaná bolesť v ramene, ktorá sa ozývala v pravidelných intervaloch, ju privádzala do ešte väčšieho zúfalstva. Na perách

pocítila slanú chuť. Znova sa rozplakala. A hoci sa tomu všemožne bránila, nedokázala zastaviť ten príval lútosti, ktorý sa z jej vnútra dral na povrch v podobe tichého plaču. Zľahka sa pridvihla na lakťoch a pokúšala sa posadiť. Bolesť ramena ju okamžite zastavila. Zafala zuby a skúsila to znova. Pravou rukou pevne zvierala drevený rám postele a ľavou, pokiaľ jej to bolesť ramena dovoľovala, si pridržiavala časť tváre. Prstami si jemne prešla k temenu hlavy. Hrča, ktorá jej navrela potom, ako spadla na posteľ a udrela sa pritom o hranu nočného stolíka, bola na dotyk bolestivá. Melisa tlmene vykrikla. Pozbierala zvyšky svojich fyzických i psychických síl a pomaly, kúsok po kúsku, sa snažila dostať do sedu. Pred očami sa jej na chvíľu zatmelo. Pulzujúca bolesť v spánku ju privádzala do šialenstva. Spustila nohy na zem. Najprv ľavú a potom s obrovským sebazaprením aj pravú. Pár pohybmi trupu sa presunula k záhlaviu postele a pridržiavajúc sa steny, po ktorej šmátrala obidvoma rukami, akoby bola slepá, sa jej podarilo konečne postaviť na nohy. Chvíľu stála bez pohnutia. So zatvorenými očami, ktoré nevládala od lútosti otvoriť a jemne otáčala hlavu zo strany na hlavu. Nemohla uveriť tomu, že to, čo sa včera stalo medzi ňou a Nickom, bola naozaj pravda.

Kapitola 1

Nick stál v zápche už dobrých dvadsať minút a pomaly mu dochádzala trpezlivosť. Ak to takto pôjde ďalej, bude sa musieť vážne zamyslieť nad tým, že zmení adresu. To každodenné dochádzanie do práce na druhý koniec mesta mu pomaly začínalo liezť na nervy. Na svoj dom v tichej okrajovej štvrti, pár kilometrov za mestom, si už síce zvykol, ale čím bol starší, tým viac si uvedomoval, že na to, aby dokázal efektívne riadiť svoju firmu, potrebuje stále viac a viac času. Oveľa viac ako pred pár rokmi, keď sa zľahka prehupol cez tridsiatku a nerobil si z ničoho ťažkú hlavu.

So zaťatými zubami posúval svoj Mercedes po vozovke doslova krokom. Po pár metroch prudko zošliapol brzdu.

„Do riti! Ďalšia červená!“ zahrešil.

Z príručného baru medzi sedadlami vybral plechovku ľadovej kávy. Hoci bol milovníkom dobrej, čerstvo pomletej, vo svojom aute, ktoré bolo jeho druhým domovom, mal pre takéto prípady, akým bola každodenná ranná zápcha, po ruke vždy alternatívu. Prstami šikovne otvoril uzáver plechovky a priložil si ju k ústam. Doprial si poriadny hlt, sledujúc pritom premávku, ale predovšetkým toho idiota pred ním, ktorý brzdil ako pomätený.

Nedá sa nič robiť, bude musieť najnutnejšie veci vybaviť z auta. Na mobile zvolil predvoleného účastníka, ktorého mal uloženého v telefóne pod číslom tri.

„Dobré ráno, pán Polanski, všetci sú už v zasaďke, čakáme len na vás,“ hlas jeho asistentky zapôsobil na neho tak, ako vždy. Vzrušujúco a čiastočne terapeuticky. Aj keď, popravde, napriek tejto jej *prednosti* mu táto dievčina, ktorá pre neho pracovala už niečo vyše roka, pripadala dosť nečitateľná.

V skutočnosti nevedel, čo si má o nej myslieť, kam ju zaradiť. A, pravdupovediac, sa o to ani nepokúšal. Už vtedy, pred rokom a pol, keď ju prijímal, k nej pristupoval neosobne. Bola atraktívna, no takých sa už v jeho posteli vystriedalo viac ako dosť. Postupom času akoby stratil záujem o tento

typ. Bezduché atraktívne ženy už dlhšiu dobu vnímal iba okrajovo. Táto ale dokázala prekvapiť.

Po jej záhadnom úsmeve, ktorým ho nečakane obdarila uprostred odpovede na jeho otázku, ho zaujala. To nepopiera, ale bolo to len chvílkové vzplanutie. Viac ako jej neprehliadnuteľným fyzickým prednosťam podľahol jej zamatovému hlasu. Hlboko posadenému hlasu, podmanivému so zvláštnym zafarbením. Nepôsobil neprirodzene, ani afektovane, to nie. Po prvých Jasmíniných slovách Nickovi napadlo, že by mohla čítať deťom rozprávky na dobrú noc. Alebo nahrávať motivačné knihy. Alebo, a táto možnosť sa mu zdala najviac prijateľná, by mohla nahrávať upútavky na filmové trháky. Bol presvedčený, že by ju podľa hlasu rozoznal uprostred noci aj v háreme brunejského sultána. Jasmína, jeho osobná asistentka, mala niečo vyše dvadsať rokov, no jej správanie, spôsob akým komunikovala, premýšľala a prezentovala celú svoju osobnosť, vzbudzoval v Nickovi dojem, že má dočinenia so zrelou ženou. Záhadnou ženou. Že niečo tají, alebo hrá akúsi tajomnú hru, ktorá ho svojím spôsobom iritovala. Rád sa na ňu potajomky díval, keď zahĺbená do práce sústredene ťukala do klávesnice počítača alebo telefonovala. S jej prácou bol spokojný. Veľmi spokojný, ak by mal to, čo pre

neho robila, zhodnotiť objektívne. Ich vzťah bol ale výsostne pracovný. Až sa tomu sám divil. Patril k chlapom, ktorí dokázali podvádzať svoje milenky milenkami. Čoraz častejšie sa pristihol pri tom, že pohľadom blúdil smerom, kde sa práve Jasmína nachádzala. A nielen to. Proti jeho vôli spočíval očami na jej dlhých nohách a plných perách.

„Dobré ráno, Jasmína, poprosím o trochu strpenia. Trčím v zápche, ale do desiatich minút som vo firme.“

„Rozumiem,“ odvetila a Nick prudko zošliapol brzdový pedál.

„Letenky do Paríža ste rezervovali?“ ozval sa až vtedy, keď sa auto pred ním vzdialilo do bezpečnej vzdialenosti.

„Iste, pán Polanski, sú kúpené. Biznis trieda, spätočný let. Vašou obľúbenou leteckou spoločnosťou Air France.“

„V poriadku.“

„Všetko je presne tak, ako tomu bolo pred rokom,“ dodala skoro šeptom.

Nick bez akejkoľvek reakcie podržal hovor. Posledná Jasmínina veta ho mierne vyviedla z rovnováhy. Vďaka jej uštipačnej poznámke, ktorú si naozaj mohla odpustiť, si uvedomil, že je to presne rok, čo strávil v Paríži týždeň so svojou bývalou milenkou. Spomienky na Lauru ho prinútili viac sa

sústrediť na vedenie auta. Jej dokonalý francúzsky prízvuk a záľuba v umení ho držali v jej spoločnosti celých päť rokov. Až pokým nestretol Melisu.

Žiadna žena, ktorú doteraz stretol, spoznal a následne skončila v jeho posteli, sa Mel nevyrovnala. Miloval ju celým svojím srdcom, aspoň si to myslel. Bol pripravený premýšľať nad tým, že sa s ňou jedného dňa ožení. Život bez nej si momentálne nedokázal predstaviť. Dokonca si vo svojej fantázii ten ich sobáš do detailov naplánoval. Melisa v tých najkrajších svadobných šatách, aké kedy vytvorili módni návrhári. Snehobielych so závojom a dlhोčiznou vlečkou. Všade samé kvety, balóny, priatelia, známi, nádherná hudba a hostina, ktorá skončí až nadránom. Všetko dokonalé.

„Ďakujem, Jasmína, Paríž je miesto, kam budem chodiť pravidelne, to len pre vašu informáciu,“ povedal a zložil.

Kolóna áut sa konečne pohla z miesta a Nick sa spontánne usmial pri predstave, ako sa Jasmína zatváriala po jeho odpovedi. Občas ju prichytil pri tom, ako hľbavo premýšľa. Lepšie povedané, spriada nejaké diabolské plány a v očiach sa jej pritom zračí niečo neopísateľne príťažlivé. Bude si musieť dávať na ňu väčší pozor.

Intuícia bola jeho silnou zbraňou. Spoliehal sa na ňu. Doteraz ho nikdy nesklamala. Ako v osob-

nom živote, tak v biznise. Vďaka nej dokázal robiť nielen rýchle a efektívne rozhodnutia, ale predovšetkým predchádzať možným komplikáciám a následne problémom. Nemal rád problémy. Aspoň v poslednom, pokojnom období, ako nazval čas strávený s Mel, si užíval obdobie bezvetria. Až na ten nešťastný včerajšok...

„Došľaka, toto nemôže byť pravda...“ Nick zlostne tresol obidvoma rukami po volante a venoval dlhý nenávisťný pohľad semaforu, na ktorom opäť zasvietila červená.

Kapitola 2

Melisa stála v kúpeľni pred veľkým zrkadlom a detailne si obzerala svoju tvár. Zľahka pootočila hlavu doprava. Hrča na čele, ktorú si pred polhodinou nahmatala trasúcimi sa prstami, v skutočnosti nebola až taká viditeľná, ako si pôvodne myslela. Úder o záhlavie postele zrejme nebol až taký silný. Nickova tvrdá päť dopadla na jej líce tak nešťastne, že si to odnieslo aj jej oko. Modrina, ktorá bola viditeľná aj z diaľky, už hrala všetkými farbami. Zvesila z vešiačika pri vani svoj župan a opatrne si ho obliekla. Pravé rameno ju bolelo pri každom nepatrnom pohybe. Cestou do kuchyne si ľavou rukou stiahla vlasy do chvosta, aby jej nepadali do tvá-

re. Zapla kávovar, doplnila do neho vodu a otvorila mrazničku. Vybrala zásobník na ľad a vysypala celý jeho obsah do bavlneného trička, ktoré našla prevesené na operadle stoličky. Snáď to pomôže, vzdychla si a priložila tričko plné ľadu na zatvorené oko. Oprela sa chrbtom o kuchynskú linku, ale nohy ju nepočúvali. So slzami v očiach sa behom pár sekúnd ocitla na zemi. Hlasné vzlyky, ktoré sa drali von z jej útrobov, sa ozývali v jej prázdnom novúčikom byte, akoby mala v ruke mikrofón. V záchvate plaču si celou silou pritláčala vrecúško s ľadom na spánkovú kosť. Cítila sa strašne. Zmätene sa dívala okolo seba a slzy, ktoré jej neustále tiekli po lícach, celú situáciu len zhoršovali. Pomáhali iba v tom, že na chvíľu prestala vnímať realitu. Všetky pocity sa kamsi vytratili a ona tam iba sedela a nevnímala vôbec nič. Ani bolesť, ani chlad, ktorý prenikal z jej spánkov až do morku kostí. Ani zvonenie telefónu, ktorý vyzvával v jej posteli s menšími prestávkami nepretržite už pekných pár minút. Na chvíľu akoby stratila nielen kontrolu sama nad sebou, ale aj pojem o čase. Až zvuk kávovaru, ktorý sa ohlasoval ostrým piskľavým zvukom, ju prinavrátil do reality.

Kolko je, preboha hodín? Pozviechala sa z podlahy a zamierila do spálne. Kráčala pomaly. Jej bosé nohy po dotyku s podlahou vydávali sotva počuteľ-

ný zvuk. Natiahla sa za mobilom a ten znova zazvonil. Prijala hovor.

„Od rána vám volám? Kde ste?“ volal jej šéf. „Klient čaká! Na vás... Kde, doparoma, trčíte?“

Naprázдно prehltla. Položila tričko s ľadom na posteľ a zhlboka sa nadýchla.

„Dobrá deň, pán Rausch, mrzí ma to, ale dnes to nepôjde...“

„Čo nepôjde?“ šéfov hlas bol ostrý ako britva.

„Dnes nemôžem prísť,“ vyjachtala sotva počutelným hlasom a musela sa posadiť na okraj posteľe, ak nechcela riskovať, že jej nohy znova vypovedajú službu.

„Zbláznili ste sa? Čo mi to tu hovoríte?!“

„Ja... necítim sa dobre. Je mi to veľmi ľúto, pán Rausch, ale dnes naozaj nie som v stave rokovať s klientom,“ hlas sa jej triasol a bála sa pokračovať v rozhovore, lebo si uvedomovala, ako veľmi je na ňu šéf nahnevaný.

„Necítim sa dobre?“ zopakoval jej slová Rausch. Nedokázal skryť obrovský hnev a sklamanie, ktoré okorenil iróniou.

„Všetko vám vysvetlím, dajte mi, prosím, jeden deň voľna. Ak vás môžem poprosiť, vezmite za mňa to sedenie s klientom, všetko potrebné k návrhu nájdete na mojom stole. Budem vám veľmi vďačná, ak to urobíte,“ žobronila Mel.

Na druhej strane telefónu sa rozhostilo mrazivé ticho.

„Je to váš klient, nemám ani poňatia, na čom ste sa dohodli, slečna Mayerová.“

„Chápem... prosím, dohodnite s ním iný termín. Pokojne aj na zajtra. Zajtra bude všetko, ako má byť. Sľubujem vám, že klient bude s mojou prácou spokojný.“

„Iný termín? Vy ste snáď zošaleli... Kým sme ho dostali na tento jeden jediný, prešiel viac ako mesiac!“

Rausch vrieskal do telefónu s takou intenzitou, že si Mel musela položiť mobil na stehná a zapnúť hlasitý hovor.

„Prepáčte, pán Rausch. Zajtra sa vidíme.“

Snažila sa ukončiť rozhovor čo najrýchlejšie, lebo po tom, čo ďalšia jej slza dopadla na displej telefónu, si nebola istá, či udrží svoj plač pod kontrolou a vzlykať do telefónu svojmu šéfovi naozaj nebolo to, čo od nej očakával. Poznala ho dobre a vedela, že jeho prvotné vzplanutia, či už išlo o radosť alebo o hnev, vždy sprevádzali neprimerané reakcie. Rozhodla sa, že ho radšej nechá vychladnúť. Zajtra, ihneď ráno, sa vyberie za ním a porozpráva sa s ním v pokoji.

„Zajtra sa už nevidíme! Neunúvajte sa, slečna Mayerová! My dvaja sme skončili.“

Mel zalapala po dychu.

„Mal som o vás celkom slušnú mienku, veril som vám a vy ste ma sklamali. Trh s realitami nie je holubník. Zbohom!“

Ich vzájomný rozhovor ukončil v skutočnosti jej šéf. Mel sa pristihla pri tom, že napriek odhodlaniu, nenechať sa zlomiť, vo svojom vnútri cítila nesmiernu ľútosť. Cez oči plné slz videla všetko okolo seba rozmazané a nejasné. Zaborila si tvár do vankúša a nedbajúc na bolesť pravého oka si ho oboma rukami pridržiavala. Už neplakala. Iba ticho vzlykala a keď sa konečne upokojila, posadila sa na okraj postele a zhlboka sa nadýchla. Trvalo nejakú chvíľu, kým bola schopná zmobilizovať svoju myseľ. Natiahla ruku, ale bolesť v jej pravom ramene ju zastavila na polceste. Vystrela druhú ruku a vzala do ruky telefón. Toto sa musí vysvetliť, opakovala si sotva počuteľne a slaná chuť slz na jej perách ju nútila oblizovať si ich dovtedy, až kým sa z nich tá slanosť nestratila úplne. Na chvíľku privrela oči.

Nemohla uveriť, že to, čo sa pred chvíľou stalo, bola skutočnosť a nie iba zlý sen. Že práve teraz sedí na posteli, nechápavo hľadí na telefón a ruky má pritlačené na hrudi, akoby sa nimi snažila spomaliť tlkot svojho splašene bijúceho srdca.

Vo firme pána Rauscha pracovala od skončenia školy a nikdy sa nestalo, žeby s ňou nebol spokojný. Bola spoľahlivá, pracovitá, dochvilná a lojálna.

No teraz zlyhala na celej čiare. Sklamala v prvom rade nielen svojho šéfa, ale hlavne seba samu.

Premkol ju pocit beznádeje.

Keď sa ako-tak upokojila, vybrala sa do kúpeľne. Nabrala si do dlaní studenú vodu a pokúsila sa opláchnuť celú tvár tak, aby si čo najmenej ublížila. Pri dotyku boľavého miesta s vodou si mlčky zahryzla do pery. Bolesť bola stále intenzívnejšia, akoby si to želala. Keď to zopakovala ešte dvakrát a vrátila sa do spálne, znovu si sadla na posteľ. Nohy spustila na zem a vytočila číslo klienta, pre ktorého sa dnes s pánom Rauschom dostala do nepríjemného konfliktu. Telefón zvonil dlho a po celý ten čas druhou rukou nervózne mrvila roh vankúša. Volaný účastník jej ale nedvíhal. Na piaty pokus, keď sa v jej telefóne dookola ozýval iba vyzváňací tón, jej hovor klient rázne zrušil. Mel pevne stisla zuby a zovrela pery.

Vytočila Lindino číslo a netrpezlivo čakala, kým zodvihne.

„Dobre, že voláš,“ zašepkala Linda do telefónu a potom sa odmlčala.

Mel počula, ako buchli dvere a následne kľopot opätkov na kamennej dlážke.

„Musela som vyjsť na chodbu, aby šéf nezistil, že hovorím s tebou. Rozpútal tu hotové peklo. Čo sa, preboha, stalo?“

Melisa povolila zovreté pery.

„Stala sa mi hrozná vec... vlastne dve,“ hlesla potichu.

„Jedna s Rauschom, keďže tu vyvádza od rána ako posadnutý, a tá druhá? S kým? S Nickom?“

Linda bola bystrá baba, čo Mel vedela mnohokrát oceniť.

Melisa mlčala.

„Mel, si ešte tam?“

„Áno, som.“

„Letím k tebe. Poviem šéfovi, že idem na obhliadku bytu a za pár minút som u teba. Potrebuješ niečo?“

Skôr ako jej Melisa stihla poďakovať za ochotu, Linda ju predbehla:

„Nechaj to na mňa, o chvíľu som tam...“